

КЛАЙВ БАРКЪР

АДСКА НАДПРЕВАРА

Превод от английски: Иван Атанасов, 2013

chitanka.info

Този септември Адът излезе по улиците и площадите на Лондон от ледените дълбини на Деветия кръг и беше толкова студен, че не успя да го стопли дори зноят на циганското лято. Както винаги, бе подготвил плановете си внимателно, защото плановете са си планове, което ще рече несигурни. Този път постъпи малко по-педантично от обикновено, като провери всяка подробност по два и по три пъти, за да е сигурно, че има всички шансове да спечели важното състезание.

Никога не му бе липсвал състезателен дух, беше изправял огъня срещу плътта милион пъти през вековете; случваше се да спечели, но по-често беше губил. В крайна сметка облогът и двубоят лежаха в основата на неговия успех. Без стремежа на хората да се конкурират, да се пазарят и обзалагат, Пандемониум^[1] отдавна да е опустял. Танци, надбягвания с кучета, надсвирване: всичко беше състезание, в което с достатъчно съобразителност можеше да спечели някоя и друга душа. Затова през един ясен ден Адът се появи в Лондон — за да се състезава и да спечели, ако успее, достатъчно души, които да обрече на вечни мъки през идните столетия.

* * *

Камерън включи радиото си; гласът на коментатора ту се усилваше, ту заглъхваше, сякаш говореше от Северния полюс, а не от катедралата „Сейнт Пол“. Оставаше още половин час до началото на състезанието, но той искаше да послуша подгряващите коментари, само и само да чуе какво ще кажат за неговото момче.

„... атмосферата е наелектризирана... край трасето са се събрали десетки хиляди зрители...“

Гласът пак изчезна. Камерън изруга и започна да търси станцията, докато глупавите коментари не прозвучаха отново.

„... наричано «Състезанието на годината». Какъв ден само! Нали, Джим?“

„Определено е състезанието на годината, Майк.“

„Това беше големият Джим Дилейни, който е нашият наблюдател от въздуха. Той ще следи цялото трасе и ще ни показва нещата от птичи поглед, нали, Джим?“

„Разчитай на мен, Майк.“

„И така, зад стартовата линия кипи трескава активност, всички състезатели загряват за старта. Виждам Ник Лойър, който е с номер три, и не мога да не отбележа, че изглежда в много добра форма. Когато пристигна, сподели пред мен, че не обича да бяга в неделя, но този път е направил изключение, защото това състезание е благотворително и всички постъпления ще отидат за изследвания в областта на раковите заболявания. Тук е и Джоуел Джоунс, нашият златен медалист на осемстотин метра, и той ще се състезава с големия си съперник Франк Макклауд. Освен утвърдените бегачи, различаваме и няколко нови лица. С номер пет е южноафриканецът Малкълм Войт, а последният участник е Лестър Киндерман — изненадващият победител на маратона в Австрия миналата година. И трябва да кажа, че в този великолепен септемврийски следобед всички те изглеждат свежи като маргаритки. Не можем и да мечтаем за по-хубав ден, нали Джим?“

* * *

Джоуел сънува кошмар.

„Ще се справиш, спри да се измъчваш“, успокои го Камерън.

Обаче Джоуел не се чувстваше добре; усещаше парене под лъжичката. Не приличаше на предстартова треска — с нея отдавна се справяше. Мушкаш два пръста в гърлото, повръщаш — засега подобър лек за него нямаше; правиш го и приключваш с въпроса. Не, в случая не ставаше дума за предстартова треска или нещо подобно. Беше много по-лошо, сякаш самите му вътрешности вряха.

Камерън не прояви никакво съчувствие.

— Това е благотворително състезание, а не Олимпийски игри — заяви той, докато оглеждаше момчето. — Не се вдетинявай.

Такава беше тактиката на Камерън. Благият му глас бе създаден да приласкава, но той го използваше, за да тормози. Без този тормоз обаче нямаше да има златен медал, аплодиращи тълпи и прехласнати момичета. Според анкетата на един от таблоидите Джоуел минаваше за най-харесвания чернокож в Англия. Нямаше нищо против приятелските поздрави на напълно непознати хора; харесваше му възхищението им, дори да се окажеше краткотрайно.

— Хората те обичат — припомни му Камерън. — Един господ знае защо, но те обичат.

После се засмя и от мимолетния му пристъп на жестокост не остана и следа.

— Всичко ще бъде наред, синко — добави. — Излез и тичай така, сякаш животът ти зависи от това.

Сега, на ярката дневна светлина, Джоуел огледа другите състезатели и се почувства малко по-уверен. Киндерман беше издръжлив, но само на средни разстояния. Маратонът изискваше съвсем различни умения. Освен това Киндерман беше толкова късоглед и лупите на очилата му с телени рамки — толкова дебели, че му придаваха вид на шашардисана жаба. Той не представляваше заплаха. Лойър си го биваше, но и за него можеше да се каже, че това не е неговата дисциплина. Той беше добър в бягането с препятствия, а понякога и в спринта. Можеше да спринтира четиристотин метра, но това бе пределът на възможностите му. Южноафриканецът Войт. Е, за него нямаше много информация. На външен вид изглеждаше способен състезател, така че трябваше да внимава за изненади от негова страна. Истинският проблем тук обаче беше Макклауд. Джоуел се бе състезавал три пъти с Франк Макклауд Светкавицата. В два от случаите го остави втори, а третият му отстъпи (мъчително) първото място. Сега Франки имаше да му връща, особено заради загубата на Олимпиадата — хич не му се понрави да получи среброто. Да, Джоуел трябваше да внимава с него. Благотворително състезание или не, Макклауд щеше да тича с всички сили заради публиката и заради собствената си гордост. Вече бе заел позиция на стартовата линия с наострени за сигнала уши. Светкавицата беше опасният съперник — нямаше съмнение в това.

За миг Джоуел улови втренчения поглед на Войт. Стори му се необичайно. Преди старта състезателите рядко се поглеждат, държат се някак резервирано помежду си. Войт имаше бледо лице и започваше да оплешивява. Вероятно беше в началото на тридесетте, но фигурата му беше по младежки стегната. Имаше дълги крака и големи ръце. Главата му бе някак несъразмерна с тялото. Щом очите им се срещнаха, Войт извърна поглед. Слънчевите лъчи огряха тънката верижка на шията му и закаченото на нея златното кръстче проблесна, когато се залюля под брадичката му.

Джоуел също носеше своя талисман. В колана на шортите му бе защит кичур от косата на майка му, който тя сплете за него пет години по-рано, преди първото му голямо състезание. На следващата година си замина за Барбадос, където почина. Огромна мъка; непрежалима загуба. Ако не беше баща му, Джоуел да е рухнал.

Камерън наблюдаваше приготовленията от стълбите на катедралата; възнамеряваше да види старта, после да заобиколи с колелото зад Странд Стрийт, за да хване финала. Щеше да пристигне там доста преди състезателите и можеше да следи развоя на надбягването по радиото. Имаше добро предчувствие за този ден. Момчето му беше в отлична форма, независимо дали му се гадеше или не, а състезанието бе идеален начин да подхрани състезателния му дух, без да го претоварва. Разстоянието, разбира се, не беше малко: през площад „Лъдгейт“, после по Флийт Стрийт, покрай бар „Темпъл“ по Странд Стрийт, а след това направо през площад „Трафалгар“ и надолу по „Уайтхол“ към сградата на Парламента. Да не забравяме, че настилната беше асфалтова. Но пък щеше да бъде добро изпитание за Джоуел, да го понатовари малко и да му бъде от полза. Момчето бе родено за бегач на дълги разстояния и Камерън го знаеше. Не ставаше за спринтьор — не можеше да поддържа нужното темпо. Нуждаеше се от разстояние и време, за да влезе в ритъм, да се успокои и да си изгради тактика. Джоуел беше роден за дистанции над осемстотин метра, движенията му бяха еталон за икономия на енергия, ритъмът му беше почти перфектен. Освен това притежаваше мъжество. Именно това качество му спечели златния медал и пак то му помагаше да финишира първи отново и отново. Точно това отличаваше Джоуел от останалите. Голям брой млади бегачи с блестяща техника се появяваха и изчезваха, но без куража, който да допълва тези умения, не постигаха много. Да рискуваш, когато си струва, да тичаш, докато болката те заслепи, това беше нещо специално и Камерън го знаеше. Харесваше му да си мисли, че и той притежава малко от този кураж.

Днес момчето изглеждаше нещастно. Камерън бе готов да се обзаложи, че е заради жена. Джоуел вечно имаше проблеми с жените, особено покрай репутацията на златно момче, която си бе спечелил. Камерън се опита да му обясни, че ще има достатъчно време за секс и проститутки, когато кариерата му започне да залязва, но Джоуел не

беше поклонник на въздържанието и Камерън, общо взето, не можеше да го вини за това.

Ръката се издигна във въздуха, пистолетът стреля. Чу се по-скоро пукот, отколкото гръм, после се появи облаче синьо-бял дим. Изстрелът събуди гълъбите по купола на катедралата и те се разлетяха с крясъци като разтревожени богомолци, чието богослужение е било прекъснато.

Джоуел стартира добре. Чисто, прецизно и бързо.

Тълпата веднага започна да скандира името му; гласовете идваха отзад, отстрани — истински изблик на сърдечен възторг.

Камерън изгледа първите двадесетина метра от пробегата, докато състезателите се бореха да заемат желаните позиции. Начело мина Лойър, макар че Камерън не бе сигурен дали се е озовал там благодарение на съзнателни усилия или по случайност. Джоуел тичаше зад Макклауд, който следваше Лойър.

— Не бързай, момче — каза Камерън и се отдалечи от стартовата линия.

Велосипедът му беше заключен с верига на Патерностер Роу, на един хвърлей от площада. Камерън мразеше автомобилите — нечестиви, осакатяващи, нечовешки машини. Дяволски творения. С колелото сам си си господар. Какво повече да желае човек?

„Имаме превъзходен старт на състезание, което се очертава да бъде прекрасно. Лекоатлетите вече пресичат площада и публиката е обхваната от див възторг: наистина прилича повече на европейско първенство, отколкото на благотворително надбягване. На теб как ти се струва, Джим?“

„Майк, аз виждам тълпи от двете страни на трасето по цялото протежение на Флийт Стрийт и от полицията ме помолиха да съобща на хората да не идват да гледат състезанието с коли, защото всички околни улици са разчистени специално заради събитието.“

„Кой е начело в момента?“

„На този етап от пробегата води Ник Лойър, макар че «естествено» ще има много тактически маневри при тази дължина на трасето. То е по-дълго от средната дистанция и по-късо от това на маратона, но тези мъже са опитни тактици и в началото всеки от тях ще се мъчи да накара другия да го изпревари.“

Камерън обичаше да казва: „Остави другите да бъдат герои“.

Труден за научаване урок, както бе установил Джоуел. След стартовия изстрел едва се удържаш да не се втурнеш напред, като внезапно освободена натегната пружина. Но така всичките ти сили се изчерпват през първите двеста метра и не ти остават никакви резерви.

Лесно е да се правиш на герой, обичаше да казва Камерън. Но не е разумно, хич не е разумно. Не си пилей времето да се фукаш, а остави супермените да изживеят своя миг. Не се дели от групата, но стой малко по-назад. По-добре да те приветстват на финала като победител, отколкото да казват, че си загубил достойно.

Побеждавай. Побеждавай. Побеждавай.

На всяка цена. *Почти* на всяка цена.

Побеждавай.

Човек, който не иска да победи, не ми е приятел. Ако искаш да тичаш от любов към бягането, заради самия спорт, направи го с някой друг. Само учениците в частните училища вярват в подобни глупости — състезанието заради самото удоволствие да се състезаваш. Няма радост за губещите, момче. Та какво казах?

Няма радост за губещите.

Бъди груб. Играй по правилата, но се възползвай максимално от тях. Ако можеш да изблъскаш някой, направи го. Не позволявай на никой кучи син да те убеди в обратното. Ти си тук, за да победиш. Та какво казах?

Да победиш.

На Патерностер Роу възгласите на тълпата се чуваха приглушено, а сградите закриваха слънцето. Беше почти студено. В небето продължаваха да прехвърчат гълъби, сякаш, веднъж прогонени от гнездата си, бяха неспособни да кацнат обратно. Те бяха единствените обитатели на задните улици. Останалите живи същества, изглежда, бяха отишли да гледат състезанието.

Камерън отключи велосипеда, прибра веригата и катинара в джоба си и потегли. Помисли си, че за петдесетте си години е доста здрав, ако и да беше пристрастен към евтините пури. Пусна радиото. Сигналът беше слаб заради околните сгради, чуваше се само прашене. Камерън се поизправи на седалката и се опита да настрои антената. Не помогна особено.

„... и Ник Лойър вече изостава...“

Много скоро. Но нали апогеят на кариерата му премина още преди две-три години. Време е да хвърли шпайковете и да даде път на по-младите. И на Камерън му се бе наложило да го направи, макар че, ей богу, хич не му беше лесно. Ясно си спомняше как се почувства на тридесет и три, когато осъзна, че най-хубавите му състезателни години са отминали. Сякаш стъпи с единия крак в гроба — полезно напомняне за това колко бързо съзрява и започва да линее тялото.

Когато излезе от сенките на една по-слънчева улица, го задмина черен мерцедес с частен шофьор зад волана; движеше се толкова безшумно, сякаш го задвижваше вятърна енергия. Камерън зърна за миг пътниците. В единия разпозна човека, с когото Войт бе говорил преди състезанието — около четиридесетгодишен мъж със слабо лице и толкова тънка уста, че сякаш устните му бяха отстранени с хирургическа операция.

До него седеше Войт.

Това бе невъзможно, но му се стори, че през затъмненото стъкло срещна погледа именно на Войт; даже беше облечен в състезателния си екип.

Тази гледка изобщо не се понрави на Камерън. Та нали преди пет минути южноамериканецът стартира с останалите бегачи. Тогава кой е този? Очевидно двойник. Тук намирисваше на някаква измама, направо вонеше до небесата.

Мерцедесът вече завиваше зад ъгъла. Камерън изключи радиото и завъртя лудешки педалите след колата. Скоро плувна в пот от меката топлина на слънцето.

Мерцедесът напредваше с мъка по тесните улици, като не обръщаше внимание на знаците за еднопосочно движение. Бавният ход на колата позволи на Камерън да я следва, без да бъде забелязан от пътниците вътре, макар че от усилието белите му дробове направо пламнаха.

В една тясна безименна алея, западно от Фетър Лейн, където сенките бяха особено гъсти, мерцедесът спря. Скрит зад ъгъла на двадесетина метра от колата, Камерън видя как шофьорът отвори вратата и мъжът без устни, следван плътно от двойника на Войт, слязоха и побързаха да се пхнат в една невзрачна сграда. Когато и тримата се скриха от погледа му, той подпря велосипеда на стената и ги последва.

На улицата цареше гробовна тишина. От това разстояние ревът на тълпата звучеше като шепот. Сякаш тази алея беше част от съвсем друг свят. Свят на пробягващи сенки на прелитащи птици, на сгради със зазидани прозорци и лющеща се боя и на миризма на гнило в застиналия въздух. В канавката лежеше мъртъв черен заек с бяло петно на врата — нечий изгубен домашен любимец. Рояк мухи се издигаха от трупа и кацаха по него, ту стреснати, ту настървени от глад.

Камерън се промъкна колкото се може по-тихо до отворената врата. Предпазливостта му се оказа излишна. Тримата мъже отдавна бяха напуснали тъмния коридор. Въздухът в преддверието бе студен и миришеше на влага. С безстрашен вид, но свито сърце, Камерън влезе в сградата със зазидани прозорци. Тапетите в коридора имаха лайнен цвят, боята на цокъла — също. Сякаш вървеше във вътрешността на черво — черво на мъртвец, студено и гадно. Стълбището в дъното на коридора бе срутено и блокираше достъпа до горния етаж. Мъжете явно не бяха продължили нагоре, а надолу.

До неизползваемото стълбище имаше избена врата и Камерън чу гласове, които идваха изпод земята.

„Сега или никога“, помисли си той и отвори вратата само колкото да се промъкне в тъмнината зад нея. Въздухът беше леден. Не просто студен или влажен, а мразовит. За миг си помисли, че е влязъл в хладилен склад. Дъхът му излизаше като пара, направо му идеше да затрака със зъби.

„Късно е да се връщам“, каза си Камерън, и заслиза по хлъзгавите, сякаш покрити със скреж стъпала. Тук тъмнината не беше толкова непрогледна. В долния край на дългото стълбище мъждукаше бледа светлина, чийто студен блясък нямаше нищо общо с дневната светлина. Камерън погледна с копнеж към отворената врата зад себе си. Видя му се доста примамлива, но той бе любопитен, много любопитен. Не му оставаше друго, освен да продължи да слиза.

Миризмата, която изпълваше мястото, го удари в ноздрите. Камерън имаше слабо обоняние, а вкусовите му рецептори бяха дори по-зле, както обичаше да казва жена му. Тя твърдеше, че той не може да различи чесън от роза и вероятно бе права. Обаче миризмата в това подземие му напомни за нещо, което предизвика киселини в стомаха му.

Кози. Миришеше — ех, жена му да беше тук, та да ѝ каже, че се е сетил — на кози.

Вече беше в долния край на стълбите, намираше се на шест, може би дори на девет метра под земята. Гласовете все още звучаха приглушено, сякаш идваха иззад втора врата.

Стълбището свърши и Камерън се озова в малка стая. Стените ѝ бяха зле варосани и надраскани с неприлични графити, главно изображения на сексуални сцени. На пода имаше канделабър със седем гнезда. Две от опушените свещи бяха запалени и горяха с мръсен, почти синкав пламък. Сега миризмата на кози бе по-силна и примесена с отвратително сладникав аромат, достоен за турски бордей.

В стаята имаше две врати и разговорът идваше иззад едната. Като стъпваше предпазливо по хлъзгавия под, той се приближи до нея и наостри уши, за да чува по-ясно гласовете. Звучаха напрегнато.

— ... побързай...

— ... правилните умения...

— ... деца, деца...

Смях.

— Вярвам, че утре всички ние...

Отново смях.

Изведнъж му се стори, че гласовете смениха посоката си, сякаш говорещите се приближаваха към вратата. Камерън отстъпи три крачки назад по ледения под, като едва не събори свещника. Пламъчетата потрепнаха и запрацяха.

Трябваше да избере — или стълбите, или другата врата. Стълбите бяха пътя за бягство. Ако ги изкачеше, щеше да е извън опасност, но никога нямаше да разбере. Никога нямаше да узнае защо тук беше толкова студено, защо бяха сини пламъчетата, защо миришеше на кози. Вратата предоставяше възможност. Като отстъпи към нея, без да отделя очи от отсрещната врата, Камерън натисна леденостудената месингова дръжка. Тя се завъртя с известно затруднение и той се скри зад нея, точно когато се отвори отсрещната врата. Двете движения бяха в абсолютен синхрон.

Господ беше с него.

Докато затваряше вратата обаче разбра, че е направил грешка. Господ изобщо не беше с него.

Игличките на студа пронизаха главата, зъбите, очите, пръстите му. Имаше чувството, че са го хвърлили гол върху айсберг. Кръвта сякаш застина във вените му; слюнката замръзна на езика му, усети боцкане по лигавицата на носа си, тъй като слюзта по нея се превърна в ледени кристалчета. Студът сякаш го парализира, не можеше дори да се обърне.

Като движеше едва-едва ръцете си, Камерън заопипва джобовите си с пръсти, толкова вцепенени, че можеха да ги отрежат, без да усети.

Запалката залепна за дланта му. Влажните му от пот пръсти вече се бяха покрили със скреж. Той се опита да я запали като щит срещу тъмнината, като щит срещу студа. След многократни опити от нея най-сетне изскочи малко прациящо пламъче.

Помещението бе голямо: истинска ледена пещера. Стените и неравният таван засияха с множество блестящи искрици. Над главата му висяха остри като копия ледени сталактити. Подът, на който едва се крепеше, се спускаше под наклон към една дупка в средата на помещението. Краищата и стените на отвора, широк метър и половина-два, бяха така плътно покрити с лед, сякаш в мрака се бе изливала внезапно замръзнала река.

Камерън се сети за Ксанаду от поемата^[2], която знаеше наизуст. Видения от друг Албион...

*Където Алф — свещената река тече,
провира се през пещери необозрими
и чезне в дълбините на мрачното море.*

Ако тук, долу, наистина бе имало море, то бе замръзнало. Застинало навеки като смъртта.

Не му оставаше друго, освен да се задържи прав, за да не се подхлъзне по наклонения под към неизвестността. Пламъчето на запалката трепна и угасна, сякаш духнато от леден полъх.

— Мамка му — изруга Камерън и потъна обратно в непрогледна тъмнина.

Така и не разбра дали гласът му привлече вниманието на тримата отвън или Бог напълно го изостави в този момент и ги подтикна да отворят вратата. Но тя зейна така внезапно, че блъсна Камерън и го

събори. Напълно вцепенен от студ, той не можа да запази равновесие и се просна на ледения под, а помещението се изпълни с миризмата на кози.

Камерън се извърна. На прага стояха двойникът на Войт, шофьорът и третият мъж от мерцедеса. Последният беше с кожух, явно ушит от козешки кожи. От тях още висяха рога и копита. Кръвта по козината бе кафява и засъхнала.

— Какво правите тук, господин Камерън? — попита онзи с кожуха.

Камерън едва успя да проговори. Не усещаше нищо, освен остра агонизираща болка в средата на челото.

— Какво става, по дяволите? — едва помръдна той замръзналите си устни.

— Именно това става, господин Камерън — отговори непознатият. — Стават дяволски работи.

* * *

Докато подминаваха църквата „Сейнт Мери льо Странд“, Лойър погледна назад и се спъна. Джоуел, който бе на три метра зад водачите, разбра, че конкурентът му се предава. Но защо толкова скоро, тук нещо не беше наред. Забави крачка, като остави Макклауд и Войт да го задминат. Нямаше закъде да бърза. Киндерман беше доста назад — не можеше да се мери с тези бързи младежи. Той беше костенурката в това състезание.

Лойър бе задминат от Макклауд, Войт, а накрая от Джоунс и Киндерман. Дъхът му внезапно секна и краката му натежаха като олово. По-лошо, видя как асфалтът под маратонките му се пропука и изпод земята, като безпризорни деца, се подадоха пръсти, които се опитваха да го хванат. Изглежда, никой друг не ги виждаше. Тълпата продължаваше да крещи, докато тези призрачни ръце се измъкнаха от асфалтовия си гроб и го сграбчиха. Той се строполи в мъртвите им обятия, изтощен, с прекършена младост и изчерпани сили. Хищните пръсти на мъртвите продължиха да го дърпат дълго след като лекарите го вдигнаха от трасето, прегледаха го и му биха успокоително.

Но там, върху горещия асфалт, Лойър разбра защо тези ръце се бяха вкопчили в него. Беше погледнал зад себе си. Точно това ги бе накарало да дойдат. Беше погледнал...

„... и след като Лойър така сензационно отпадна, състезанието продължава. Сега Франк Макклауд Светкавицата налага темпото и бързо взема преднина пред новака Войт. Джоуел Джоунс изостана още повече, той като че ли изобщо не може да бяга в крак с водачите. Ти какво мислиш, Джим?“

„Ами, Джоуел или вече е изтощен, или разчита другите да се изтощят преди него. Не забравяй, че той не е новак в тази дистанция.“

„Така е, Джим.“

„А това може да го направи невнимателен. Със сигурност ще трябва доста да се потруди, за да смени настоящата си трета позиция.“

Джоуел се чувстваше замаян. За момент, докато гледаше как Лойър започва да изоставя, го чу да се моли на висок глас. Молеше Господ да го спаси. Джоуел бе единственият, който чу думите:

Дори да ходя през долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мен. Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават^[3].

Сега слънцето бе по-жарко и Джоуел взе да усеща познатата умора в крайниците. Бягането по асфалта бе мъчително за краката и за ставите. Не че това би накарало човек да се моли. Опитва се да прогони от ума си отчаянието на Лойър и да се съсредоточи върху настоящата си задача.

Имаше още много да се тича, не бяха пробягали дори половината от трасето. Разполагаше с достатъчно време да настигне героите, предостатъчно време.

Докато тичаше, се помъчи разсеяно да си спомни молитвите, на които майка му го бе учила, в случай че някой ден му потрябват. Но годините ги бяха изличили от съзнанието му, беше ги забравил напълно.

* * *

— Казвам се Грегъри Бърджис — представи се облеченият в козешки кожух мъж. — Член съм на Парламента. Не ме познаваш.

Старая се да стоя в сянка.

— Член на Парламента? — повтори Камерън.

— Да. Независим. Много независим.

— А това брат на Войт ли е?

Бърджис погледна към двойника на Войт. Момчето дори не трепваше на зверския студ, макар че беше само по тънък потник и шорти.

— Брат ли? — повтори въпросително Бърджис. — Не, не. Това е моят... как беше думата? Фактотум^[4].

Прозвуча му някак познато, но Камерън не беше особено начетен.

— Фактотум?

— Покажи му — каза Бърджис великодушно.

Лицето на Войт се разтресе, кожата сякаш се съсухри, устните се отдръпнаха от зъбите, които се размекнаха като бял восък и се изляха в гърлото, което на свой ред се превърна в колона от блестящо сребро. Лицето вече не беше човешко, не беше дори на бозайник. Преобрази се във ветрило от ножове, чиито остриета проблясваха на светлината на свещите, проникваща през вратата. Едва оформена, тази чудатост започна отново да се променя, ножовете взеха да се топят и да потъмняват, изникна мъх, очите изпъкнаха и се издуха като балони. От новата глава изскочиха антени, долната челюст се изтегли напред от преобразяващата се безформена маса и на шията на Войт вече се мъдреше глава на пчела — огромна и детайлно оформена.

Бърджис очевидно се радваше на представлението, защото изръкопляска с облечените си в ръкавици ръце.

— И двамата са фактотуми — каза той, като посочи към шофьора, който се оказа жена. Тя свали шапката си и буйната ѝ кестенява коса се разпиля по раменете. Беше възхитително красива, с лице, за което да си дадеш живота. Но и тя като другия беше илюзия, без съмнение способна на безкрайни преобразявания.

— И двамата ми принадлежат, разбира се — обяви гордо Бърджис.

— Какво? — успя само да пророни Камерън, въпреки че в главата му се въртяха десетки въпроси.

— Аз служа на Ада, господин Камерън. И Адът ми служи на свой ред.

— Адът?

— Зад теб се намира един от входовете за Деветия кръг. Чел си Данте, предполагам?

*Това е Той и мястото това е,
тук нужно е със сила сърце си да въоръжиш.*

— Защо сте тук?

— За да участвам в това състезание. В него вече се включи третият ми фактотум. Този път той ще победи. Този път Адът ще възтържествува, господин Камерън, и ти няма да ни отнемеш наградата.

— Адът ли? — повтори Камерън.

— Вярващ си, нали? Ти си добър богомолец. Все още се молиш преди хранене, като всяка богобоязлива душа. Страхуваш се да не се задавиш с вечерята.

— Откъде знаете, че се моля?

— Жена ти ми каза. О, тя ме осведоми подробно за теб, господин Камерън, наистина доста се разприказва пред мен. Беше много любезна. Оказа се истински психоаналитик, нужно беше само малко да я поухажвам. Даде ми толкова много... информация. Ти си ревностен социалист, нали? Точно като баща ти.

— Политиката сега...

— Политиката е същината на нещата, господин Камерън. Без политика ще настъпи анархия, нали? Дори Адът се нуждае от ред. Девет кръга, всеки със строго определени наказания. Погледни долу и виж сам.

Камерън усещаше дупката зад гърба си, нямаше нужда да я поглежда.

— Знаеш ли, ние държим на реда. Не на хаоса. Това е пропаганда, разпространявана от Рая. И знаеш ли какво ще спечелим?

— Това е само едно благотворително състезание.

— Благотворителността е най-малкото. Ние не се състезаваме, за да спасим света от рака. Състезаваме се за неговото управление.

Камерън не схвана напълно.

— Управление ли? — повтори.

— Веднъж на всеки сто години се провежда това състезание — от катедралата „Сейнт Пол“ до Уестминстърския дворец. Често пъти в глуха доба, в пълна тайна, без аплодисменти. Днес събитието е посред бял ден и е наблюдавано от хиляди хора. Но състезанието винаги е едно и също. Вашите атлети срещу нашите. Ако спечелите, ще има още сто години демокрация. Ако ние спечелим — както и ще стане, — това ще бъде краят на света какъвто го познавате.

Камерън почувства някаква вибрация зад гърба си. Изражението на лицето на Бърджис внезапно се промени, самоувереността му намаля, самодоволството му бе заменено от нервна възбуда.

— Виж ти, виж ти — възкликна той, размахвайки ръце като криле на птица. — Изглежда, сме на път да бъдем посетени от висшата сила. Колко ласкателно.

Камерън се обърна и надникна в дупката. Вече нищо не му пречеше да задоволи любопитството си. Беше в ръцете им и можеше да види всичко, което имаше за гледане.

От мрачната дупка изригна вълна от леден въздух и в мрака на бездната той видя да приближава призрачна фигура. Напредваше уверено и главата ѝ бе отметната назад, за да гледа към света.

Камерън чуваше дишането ѝ, виждаше лицето ѝ в тъмнината като пулсираща рана, като съвкупност от лигави кости, които се отваряха и затваряха като челюстите на огромен краб.

Бърджис падна на колене, двамата фактотуми се проснаха по очи от двете му страни.

Камерън разбра, че няма да има друг шанс. Изправи се, като едва движеше вкочанените си крайници, и тръгна тромаво към Бърджис, който бе затворил очи в благоговейна молитва. Докато минаваше покрай него, по-скоро по случайност, отколкото нарочно, го блъсна с коляно в челюстта и мъжът се просна на земята. Камерън излезе с пързляне от ледената пещера и се озова в осветената от свещи стая.

Зад него помещението се изпълни с дим и стонове и Камерън, също като съпругата на Лот, бягаща от рушация се Содом, хвърли един-единствен поглед назад, за да види забранената гледка.

Нещото се надигаше от дупката и сивата му маса изпълваше отвора, осветена от някакво подземно сияние. Очите му, разположени дълбоко в голия череп на слонската му глава, срещнаха погледа на

Камерън през отворената врата. И го докоснаха като целувка, проникнаха през очите му в самия му мозък.

Камерън обаче не стана на сол. Откъсна любопитния си поглед от лицето, пресече, пързаяйки се, преддверието и започна да се изкачва по стълбите, като вземаше по две, по три наведнъж, падаше, ставаше и пак продължаваше нагоре. Вратата още бе откритата. Зад нея бяха дневната светлина и светът.

Той я отвори със замах и се строполи в коридора, чувствайки как топлината започва да съживява премръзналите му нервни окончания. По стълбите зад него не се чуваше никакъв шум: явно съществата изпитваха прекалено голямо страхопочитание към безплътния си гост, за да го зарежат и да го последват. Камерън се затътри покрай стената на коридора, тялото му бе разтърсвано от тръпки, зъбите му тракаха.

Никой не го преследваше, поне засега.

Навън денят бе ослепително светъл и гой усети как го изпълва радостно вълнение от успешното бягство. Никога не бе изпитвал нещо подобно. Да бъде толкова близо до смъртта и все пак да оцелее. В крайна сметка Бог не го бе изоставил.

Като залиташе, се завтече по уличката към велосипеда си, решен да спре състезанието, да разкаже на света.

Колелото му беше непокътнато, дръжките на кормилото бяха топли като ръцете на жена му.

Когато праметна крак през рамката, погледът, който бе разменил с Ада, запали в него огън. Тялото му, все още в неведение за пламтящия му мозък, продължи да се движи още миг-два, краката му стъпиха на педалите и ги завъртяха.

После Камерън усети разгарящия се в главата му пожар и разбра, че умира.

Този поглед, погледът назад...

Жената на Лот.

Като глупавата жена на Лот...

Светкавицата премина през главата му по-бързо от мисъл.

Черепът му се пукна и разтопеният мозък изригна като нажежена до бяло мълния. Очите му се овъглиха и заприличаха на два черни ореха, от устата и ноздрите му заструи светлина. Нямаше пламъци, нито дим, но Камерън се превърна за секунди в стълб черна плът.

Когато велосипедът му изхвърча от пътя и влетя през витрината на едно шивашко ателие, тялото на Камерън, вече напълно овъглено, падна по очи и остана да лежи сред изпепелените костюми като някакво чучело.

Той също бе погледнал назад.

* * *

Тълпата на площад „Трафалгар“ кипеше от ентусиазъм. Викове, сълзи, развети знамена. Сякаш за тези хора незначителното състезание се бе превърнало в нещо специално: в ритуал, чието значение не знаеха. И все пак дълбоко в себе си разбираха, че денят е зареден с жупел, усещаха, че неистово се стремят да стигнат до небесата. Особено децата. Те тичаха край трасето с изопнати от страх лица, като крещяха неразбираеми молитви. Някой извика името му:

— Джоуел! Джоуел!

Или пък си бе въобразил? Дали си бе въобразил и молитвата, отронила се от устните на Лойър, и знаците в лъчезарните лица на бебетата, вдигнати високо, за да видят минаващите състезатели?

Когато завиха по „Уайтхол“, Франк Макклауд хвърли поглед през рамо и Адът го взе.

Стана внезапно и много бързо.

Той се спъна, една ледена ръка започна да изстиска живота от него. Като го наближи, Джоуел забави крачки. Лицето на Франк бе пурпурно, на устата му беше избила пяна.

— Макклауд — взря се Джоуел в слабото лице на своя най-сериозен съперник.

Франк го погледна през пелена от дим, от която сивите му очи бяха придобили жълтеникав цвят. Джоуел посегна да му помогне.

— Не ме пипай! — простена Макклауд. Капилярите в очите му набъбнаха и прокървиха.

— Схвана ли се? — попита Джоуел. — Гърч ли получи?

— Тичай, копеле, тичай! — отвърна Франк, докато невидимата ръка изтръгваше живота от гърдите му. Сега от порите на лицето му започна да избива кръв, от очите му потекоха кървави сълзи. — Тичай и не поглеждай назад! За бога, не поглеждай назад!

— Защо?

— Тичай, за да не умреш!

Думите му не бяха молба, а заповед.

Тичай.

Не за златен медал или слава. Просто за живота си.

Джоуел вдигна очи, изведнъж осъзнал, че зад гърба му има нещо с огромна глава, усети студен дъх във врата си.

Плю си на петите и хукна с всички сили.

„Е, нещата не вървят никак добре за бегачите, Джим. След сензационното падане на Лойър, сега и Франк Макклауд се спъна. Никога досега не съм виждал подобно нещо. Но той май размени няколко думи с Джоуел Джоунс, докато младежът го задминаваше, значи е добре.“

Когато качиха Макклауд в линейката, той вече беше мъртъв, а до следващата сутрин се разложи.

Джоуел тичаше. Боже господи, как само тичаше! Слънцето прежуряше лицето му, като размиваше цветовете на аплодиращата тълпа, лицата на хората, знамената. Всичко се сля в един монотонен шум, в който нямаше нищо човешко.

Джоуел познаваше чувството, което го обземаше, чувството за дезориентация, дължащо се на умората и пренастищането на кръвта с кислород. Той тичаше в нереалния свят на собственото си съзнание, мислеше, потеше се, страдеше сам, за себе си, в името на себе си.

И не беше толкова лошо да е сам. В главата му зазвуча музика: откъслеци от химни, нежни думи от любовни песни, мръсни стихове. Азът му се отдръпна и халюцинациите му, безименни и смели, взеха връх.

Отпред, размит от същия бял поток от светлина, тичаше Войт. Той бе врагът, той бе нещото, което трябваше да задмине. Войт с неговото кръстче, което се полюшваше и проблясваше на слънцето. Можеше да го направи, ако не гледаше, ако не поглеждаше...

Назад.

* * *

Бърджис отвори вратата на мерцедеса и се качи в него. Беше изгубил време, ценно време. Трябваше да бъде пред сградата на Парламента, на финалната линия, готов да посрещне състезателите. Трябваше да изиграе ролята на благ и усмихнат демократ. А утре? Утре нямаше да бъде толкова благ.

Дланите му бяха потни и лепкави от вълнение, а костюмът му на фино райе миришеше на козия кожух, който бе длъжен да носи в помещението. И все пак никой нямаше да забележи, пък и да забележеха, кой англичанин би бил толкова неучтив да спомене, че някой до него смърди на пръч?

Мразеше подземната стая, вечния лед, онази проклета зейнала дупка с долитащите от нея далечни звуци на безвъзвратна загуба. Но сега всичко свърши. Той бе направил своето жертвоприношение, бе показал безпрекословното си безгранично преклонение пред бездната и беше време да си получи наградата.

Докато колата се носеше по пътя, Бърджис си мислеше за многобройните жертви, които бе принесъл в името на амбициите си. Отначало бяха незначителни неща: котета и петлета. По-късно бе разбрал с каква насмешка гледат на подобни жестове. Но в началото бе невеж, не знаеше какво и как да даде. С течение на годините те му показаха какво искат от него, научиха го как да продаде душата си. Личните му пожертвования бяха старателно планирани и безупречно реализирани, въпреки че след тях остана без зърна на гърдите и без надежда за деца. Обаче болката си бе струвала: властта му постепенно нарастваше. Един от тримата първенци на випуска в Оксфорд; съпруга, която надхвърля мечтите и на най-ненаситния сластолюбец; място в Парламента, а скоро, съвсем скоро, щеше да получи и цялата страна.

Обгорените чуканчета на палците го заболяха, както се случваше често, когато бе нервен. Бърджис несъзнателно засмука едното.

* * *

„Вече се намираме в заключителния етап на това дяволски интересно състезание. Джим?“

„О, да, това състезание се оказа една голяма изненада. Войт е ново лице сред състезателите, а сега, без много усилия, набира

значителна преднина пред съперниците си. Разбира се, Джоунс направи благородния жест да провери дали Франк Макклауд е добре след лошото му падане и заради това изостана.“

„Ясно е, че Джоунс ще загуби тази надпревара, нали?“

„Така смятам. Мисля, че той загуби битката за първото място.“

„Но това все пак е само едно благотворително състезание.“

„Абсолютно си прав. А в подобна ситуация е без значение дали печелиш, или губиш.“

„Важното е как ще се представиш.“

„Точно така.“

„Да, точно така.“

„Двамата се показаха от завоя на «Уайтхол» и вече се виждат от сградата на Парламента. Тълпата аплодира своето момче, но аз наистина смятам, че Джоунс няма да спечели.“

„Не забравяй, че в Швеция изненада всички.“

„Така е. Така е.“

„Може би ще го направи отново.“

* * *

Джоуел тичаше и разстоянието между него и Войт взе да се топи. Съсредоточи се върху гърба на мъжа, прикова поглед във фланелката му, като изучаваше ритъма му и търсеше слабости.

Забеляза известно забавяне. Войт вече не бягаше толкова бързо. Крачките му започваха да стават неравномерни, което бе сигурен признак за умора.

Можеше да го задмине. С малко кураж можеше да го победи.

Както и Киндерман. Беше забравил за него. Без да се замисля, Джоуел хвърли поглед през рамо.

Киндерман беше далеч назад и продължаваше да поддържа равномерния си ритъм на маратонец. Но там отзад имаше и нещо друго: друг бегач, който го следваше почти по петите, призрачен, огромен.

Джоуел извърна очи и се загледа напред, като проклинаше глупостта си.

С всяка крачка настигаше Войт. Мъжът наистина губеше сили, беше очевидно. Джоуел беше сигурен, че ще го победи, трябваше само да положи повече усилия. Да забрави за преследвача си, който и да бе той, да забрави всичко, освен изпреварването на южноафриканеца.

Само че видяното не му излизаше от главата.

„*Не поглеждай назад!*“, предупреди го Макклауд. Твърде късно — вече погледна. Тогава по-добре да разбере какъв е този фантом.

Пак се обърна.

Отначало не забеляза нищо — само тичащия бавно Киндерман. После призрачният бегач изплува отново и Джоуел разбра какво е повалило Макклауд и Лойър.

Не беше бегач — жив или мъртъв. Не беше дори човешко същество. Безплътен силует със зейнал мрак вместо глава — самият дявол.

Не поглеждай назад!

Устата на съществото, ако изобщо беше уста, бе отворена. Диханието му — толкова студено, че накара дъхът на Джоуел да секне — се завъртя като вихрушка около фигурата му. Ето защо Лойър беше мълвял молитви, докато тичаше. Това обаче не му помогна, смъртта така или иначе го застигна.

Джоуел извърна очи, за да не вижда дявола, и се опита да не обръща внимание на внезапната слабост в коленете си.

Сега Войт също погледна назад. Лицето му изглеждаше мрачно и притеснено и Джоуел някак си разбра, че южноафриканецът принадлежи на дявола, че сянката зад него с господар на Войт.

— Войт. Войт. Войт. Войт — изрече през зъби, като изплюваше думата при всяка крачка.

Съперникът му чу името си.

— Черно копеле! — извика Войт.

Джоуел увеличи темпото. Сега беше на два метра от състезателя на дявола.

— Погледни... зад... теб — рече запъхтяно Войт.

— Видях го.

— Идва... за... теб...

Думите му бяха мелодраматични и плоски. Джоуел беше господар на тялото си, нали? И не се страхуваше от тъмнината, защото носеше нейния цвят. Това по-малко човек ли го правеше, както смятаха

мнозина? Или обратното — нещо повече от човек: с повече кръв, повече пот, повече плът. С по-големи ръце, по-големи крака и по-голяма глава. С повече сила и по-големи стремежи. Какво може да му направи дяволът? Да го изяде? Нямаше да му хареса на вкус. Да го замрази? Имаше прекалено гореща кръв, беше твърде бърз и преизпълнен с живот.

Нищо не можеше да го победи — той беше варварин с маниери на джентълмен.

Нито бял, нито съвсем черен.

Войт страдаше: болката си личеше в накъсаното му дишане, в неуверените му вяли движения. Бяха на петдесет метра от стъпалата и финалната линия, но преднината му непрекъснато намаляваше; с всяка крачка дистанцията между двамата бегачи се скъсяваше.

Тогава започнаха пазарлъците.

— Чуй... ме.

— Какво си ти?

— Власт... Ще ти дам власт... само... ни остави... да спечелим.

Сега Джоуел тичаше почти на една линия с него.

— Късно е.

Почувства прилив на сили в краката и това го изпълни с невероятна радост. Дяволът зад него, дяволът до него — какво го интересува? Той умееше да тича.

Задмина Войт. Ставите му бяха гъвкави, беше истинска машина.

— Копеле, копеле, копеле — повтаряше фактотумът, а лицето му бе разкривено от напрежение. Не трепна ли това лице, когато Джоуел профуча край него? Сякаш чертите му се размазаха и за миг загуби човешкия си облик.

Войт вече беше зад него и тълпата крещеше от възторг, цветовете отново нахлуваха в света. Щеше да победи. Не знаеше в името на какво, но щеше да победи.

Ето го и Камерън. Видя го да стои на стъпалата до непознат мъж в костюм на ситно райе. Камерън се усмихваше, крещеше с непривичен за него ентусиазъм и му махаше от стълбите.

Джоуел затича още по-бързо към финалната линия, лицето на Камерън му вдъхна сили.

После това лице сякаш започна да се променя. Маранята ли накара косата му да засвети? Не, кожата на бузите му започна да се

издува, по шията и челото избиха черни петна, които бързо се разрастваха. Сега косата щръкна и от главата лумнаха ослепителни пламъци. Камерън гореше, но продължаваше да се усмихва, продължаваше да му маха с ръка.

Джоуел внезапно изпита отчаяние.

Дяволът зад него. Дяволът пред него.

Това не е Камерън. Истинският Камерън не се вижда никъде, значи е мъртъв.

Разбра го инстинктивно. Камерън е загинал и тази черна пародия, която му се усмихваше и му махаше с ръка, бяха последните му мигове, възпроизведени за удоволствие на неговите фенове.

Крачките на Джоуел станаха колебливи, ритъмът им се наруши. Чудовищното хрипливо дишане на Войт зад гърба му започна да се приближава.

Внезапно цялото му тяло се разбунтува. Съдържанието на стомаха му започна да се надига, краката му омекнаха, мозъкът му отказа да мисли, парализиран от страх.

— Тичай! — каза си той. — Тичай! Тичай!

Обаче пред него бе дяволът. Как да се втурне право в обятията на подобна гадост?

Войт го беше догонил и сега го изпревари, като го блъсна с рамо. Победата бе отнета от Джоуел с лекота — като бонбон от ръцете на бебе.

До финалната линия оставаха още десетина крачки, а Войт отново водеше. Джоуел протегна почти несъзнателно ръка и го сграбчи за фланелката. Беше измама и всички от тълпата я видяха. Да вървят по дяволите.

Джоуел дръпна с всички сили и двамата залитнаха. Тълпата се раздели, те изхвърчаха от трасето и се стовариха тежко на земята — Войт отгоре, Джоуел под него.

Ръката, която Джоуел инстинктивно бе протегнал да смекчи удара, се озова погребана под тежестта на двете тела. Костта не издържа и се счупи. Той чу хрущенето, преди да почувства пронизващата болка, после от устата му се изтръгна писък.

На стълбите Бърджис крещеше като обезумял. Истински цирк. Камерите снимаха, коментаторите бърбореха.

— Ставай! Ставай! — викаше той.

Обаче Джоуел беше сграбчил Войт със здравата си ръка и нямаше да го пусне за нищо на света.

Двамата се търкаляха върху чакъла, като всяко завъртане раздробяваше допълнително костта на ръката на Джоуел и предизвикваше спазми в стомаха му.

Фактотумът Войт губеше сили. Никога не се бе чувствал толкова изтощен: не беше подготвен за напрежението от състезанието, в което господарят му го бе накарал да участва. Започваше да се ядосва и губеше контрол. Джоуел усети дъха му върху лицето си — вонеше на пръч.

— Покажи истинския си облик — каза му той.

Зениците на фактотума изчезнаха, очите му станаха целите бели. В устата на Джоуел се събра кървава хрчка и той я изплю в лицето на Войт.

Съществото изгуби самообладание.

Лицето му се разтопи. Фалшивата плът изчезна и на мястото ѝ зейна бездна, която нямаше очи, нито нос, уши или коса.

Тълпата около тях се отдръпна. Хората се разпищяха, някои припаднаха. Джоуел не ги виждаше, но слушаше виковете със задоволство. Тази трансформация не беше само за него, тя беше за всички. Хората я виждаха, виждаха истината — отвратителната, грозна истина.

Устата на нещото беше като паст на дълбоководна риба — огромна и пълна с абсурдно големи зъби. Джоуел мушна здравата си ръка под долната ѝ челюст и се развика за помощ, като се мъчеше да я задържи настрани от себе си.

Никой не посмя да се приближи.

Тълпата стоеше на порядъчно разстояние, хората гледаха ококорено и крещяха, но нямаха желание да се намесят. За тях това бе просто зрелище, нов спорт — борба с дявола. Борба, която не ги касаше.

Джоуел разбра, че силите го напускат, че ръката му не може повече да възпира устата. Обзет от отчаяние, той усети как зъбите се впиват в челото и брадичката му, как пробиват плътта и костта. После дяволската паст му отхапа лицето и бялата нощ го погълна.

Фактотумът се надигна от трупа с парчета скалп между зъбите. Беше свалил лицето на чернокожия като маска и сега на мястото му

имаше кървава маса от потрепващи мускули. Сред тях зееше кухня — устата на Джоуел, — а в нея се мятеше и кървеше остатъкът от езика му, неспособен да се оплаче.

На Бърджис му беше все едно как изглежда пред хората. Състезанието беше всичко, а победата си беше победа, независимо как е спечелена. В крайна сметка и Джоуел наруши правилата.

— Давай! — извика той на фактотума. — Тичай!

Съществото обърна окървавеното си лице към него.

— Ела тук! — нареди му Бърджис.

Деляха ги само няколко метра, оставаха няколко крачки до финалната линия и състезанието щеше да бъде спечелено.

— Тичай към мен! — изкрещя Бърджис. — Тичай! Тичай!

Фактотумът бе уморен, но позна гласа на своя господар. Втурна се към финалната линия, следвайки сяпо виковете на Бърджис.

Четири крачки, три...

И Киндерман го задмина, устремен към финала. Късогледият Киндерман, изпреварил само с една крачка Войт, спечели състезанието, без да подозира каква победа е завоювал, без да погледне дори веднъж към лежащите на земята отвратителни останки.

Когато Киндерман пресече финалната линия, не се чуха никакви викове, никакви аплодисменти.

Над стъпалата сякаш притъмня, въздухът стана необичайно мразовит.

Клатейки извинително глава, Бърджис се свлече на колене.

— Отче наш, който беше на небесата, да не се свети името ти...

Какъв изтъркан трик. Каква наивна реакция.

Тълпата започна да се разпръсва. Някои хора побягнаха. Децата, запознати с мрака, от който неотдавна бяха дошли, реагираха най-спокойно. Хванаха за ръка своите родители и ги поведоха след себе, като ги напътстваха да не поглеждат назад. И родителите, припомняйки си смътно утробата, първия тунел, първия жадуван изход от свящото място, първото изкушение да погледнат назад и да умрат, ги последваха, покорни като агнета.

Само Киндерман изглеждаше невъзмутим. Безчувствен към студа, той седна на стълбите и започна да бърше стъклата на очилата си, като се усмихваше на собствената си победа.

Бърджис осъзна, че всякакви молитви са безполезни и изтича да се скрие в Уестминстърския дворец.

Изоставеният фактотум се отказа напълно от човешкия си облик. Безплътен, безцветен, той изплю противното месо на Джоуел Джоунс. Полусдъвканото лице на лекоатлета падна на чакъла до собственото му тяло. Създанието се разтвори във въздуха и се върна в Кръга, който смяташе за свой дом.

* * *

Въздухът в коридорите на властта бе застоял: не се виждаше жива душа, никаква помощ.

Бърджис не беше във форма и след като потича малко, забави крачка. Продължи ходом по облицованите с тъмна ламперия коридори, а добре отъпканият килим заглушаваше равномерните му крачки.

Чудеше се какво да направи. Щяха да го обвинят, че се е провалил, че не е предвидил всичко, но той бе уверен, че ще намери начин да се измъкне. Щеше да им даде каквото поискат като компенсация за недалновидността си. Ухо, крак — нямаше какво да им предложи, освен кръвта и плътта си.

Трябваше обаче да подготви внимателно защитата си, защото те мразеха слабата логика. На карта беше заложено нещо повече от живота му, не можеше да си позволи да се изправи пред тях с половинчати извинения.

Усети леден полъх зад гърба си и веднага разбра какво става. Адът го бе последвал по тихите коридори, дори тук, в люлката на демокрацията. Въпреки това той щеше да оцелее, нямаше да му се случи нищо лошо, стига да не се обръща, да не вдига очи от пода или от ръцете си с липсващи палци. Това беше един от първите уроци, които научаваше всеки, доближил се до Бездната.

Въздухът стана мразовит. Дъхът на Бърджис се превърна в бяло облаче, главата го заболя от студ.

— Съжалявам — каза искрено на своя преследвач.

Гласът, който му отговори, бе по-мек, отколкото очакваше.

— Ти не си виновен.

— Не — възрази Бърджис, окуражен от миролюбивия тон. — Това беше грешка и аз дълбоко се разкайвам. Подцених Киндерман.

— Наистина беше грешка, но всички грешим — отвърна Адът. — След сто години пак ще опитаме. Демокрацията е сравнително нов култ: още не е загубила външния си блясък. Ще и отпуснем още един век и тогава ще я победим.

— Да.

— Обаче ти...

— Знам.

— Няма да получиш никаква власт, Грегъри.

— Да.

— Е, не е дошъл краят на света. Погледни ме.

— Не сега, ако не възразявате.

Бърджис продължи упорито да върви, стъпка след стъпка. „Дръж се спокойно, бъди благоразумен.“

— Погледни ме, ако обичаш — каза ласкаво Адът.

— По-късно, господарю.

— Моля те само да ме погледнеш. Малък знак на уважение, който ще бъде високо оценен.

— Ще го направя. Наистина ще го направя. Обаче по-късно.

На това място коридорът се разклоняваше. Бърджис пое наляво. Сметна, че символичният му избор ще поласкае Ада.^[5] Но коридорът се оказа задънен.

Бърджис застина пред стената. Студът проникна в мозъка му, чукачетата на липсващите му палци неистово го заболяха. Той си свали ръкавиците и започна да ги смуче.

— Погледни ме. Обърни се и ме погледни — каза любезно гласът.

Какво да направи? Вероятно би било най-добре да се върне обратно по коридора и да намери друг път. Просто трябваше да обикаля в кръг дотогава, докато успее да намери достатъчно аргументи в своя защита, така че преследвачът му да го остави на мира.

Докато стоеше и прехвърляше в ума си различните възможности, усети лека болка във врата.

— Погледни ме — подкани го отново гласът.

Гърлото му се сви. Той чу стържещ звук от триене на кости, после в основата на черепа му сякаш се врязва нож.

— Погледни ме — каза Адът за последен път и главата на Бърджис се завъртя.

Тялото не — то продължи да стои обърнато към голата стена, която препречваше коридора.

Обаче главата му се завъртя върху слабия врат в разрез с всички закони на анатомията. Бърджис се задави, защото хранопроводът му се усука като въже, шийните му прешлени се смляха, ставните хрущяли се раздробиха. От очите му потече кръв, тъпанчетата му се спугаха и той умря, вперил поглед в това мрачно, нечовешко лице.

— Казах ти да ме погледнеш — рече Адът и пое по нерадостния си път, като заряза изправеното до стената тяло — една необяснима гледка, на която щяха да се натъкнат спорещите оживено демократи, когато пристигнат в Уестминстърския дворец.

[1] Столицата на ада в поемата „Изгубеният рай“ на Джон Милтън. Днес названието се употребява като синоним на преизподня. — Б.пр. ↑

[2] Поемата „Кублай хан“, Самюъл Тейлър Колридж. — Б.пр. ↑

[3] Псалом 23. — Б.пр. ↑

[4] Предан слуга, доверено лице, момче за всичко. — Б.пр. ↑

[5] В окултизма левият път олицетворява черната магия и Дявола. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.